

Aimo Kymäläinen:

KAIKKI ON TEIDÄN

Teidän on Paavali ja Apollon ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan". 1. Kor. 3:22-23.

Tämän puheenvuoron voisi otiskoida esim. näin: Mitä me kristittyinä omistamme, mitä meille kuuluu, minkälaisia lahjoja elämälle antaa.

Äskettäin ilmestyneessä tutkimuksessa kyseltiin ihmisten elämän keskeistä sisältöä. Tutkimuksen mukaan työn arvostus elämän sisältönä on viidessä vuodessa vähentynyt ja kotielämän ja perheen arvostus vastaavasti noussut. Edelleenkin kuitenkin työtä arvostetaan eniten elämän keskeisimpänä sisältönä. Tätä vahvistaa sekin seikka, että noin 75 % vastaajista tulisi jatkamaan työntekoa, vaikka saisi niin suuren lottovoiton tai perinnön, ettei työnteko olisi enää taloudellisesti välttämätöntä.

On tärkeää ja ihmisen arvon mukaista kysellä elämän sisältöä, meiltä työn ja vapaa-ajan merkitystä ja kaikkea sitä, mitä elämä voi tarjota. Ajallinen elämänsä on ainutkertainen lahja. Sitä ei voi panna uusiksi. Elämä on lisäksi varsin lyhyt, vaikka pitkänkin elämän saisi. Siksi elämästä pitäisi voida saada mahdollisimman paljon, pitäisi voida elää aidoisti ja kokosydämisesti. Tätä varten Jumalan kiitokset, kun hän sanoo tulevansa antamaan meille elämän ja yhtäkyllisyyden.

Olen saanut aikoinaan olla lähes 20 vuotta opettajana kansanopistossa Karkussa. Pidän tätä aikaa elämänsäni hyvin onnellisena ja rikkaana. Suurta rakkautta merkitsi satapäinen nuorten jouk-

ko iloineen ja huolineen, kysymyksiin ja haaveineen. Erityisen kiitollinen ja onnellinen olen siitä, että näilläkin evankeliumijuhlilla on runsaasti entisiä oppilaitani, nyt uskonnystyviä Kristuksessa.

Elämän ja uskon kysymykset olivat opistoaikana runsaina esillä. Puhuttiin paljon uskonvapahtajana. Merkitseekö se rikkautta vai rajoitusta, saamista vai luopumista? Olen ymmärtänyt niin, että silloin ja tänään monet ajattelevat tähän tapaan: Uskominen on ihan hyvä ja kunnioitettava asia, mutta se vie väistämättä ahtaampaan ja rajoittumapaan elämänsäpiiriin. Uskova menettää jotakin hyvin merkittävää elämän runsaitten mahdollisuuksien kokemiseksi.

Siksi Apostoli Paavalin viesti aivan kristillisen uskon alkuajoilta on hyvin terveellistä ja tarpeellista kuultavaa. Korinton seurakunnassa oli syntynyt kiista julistajasta. Toiset pitivät enemmän Paavalista, toiset taas Apollosesta tai Keefasta. "Minä kuulun Paavalle, minä kuulun Apolloselle". Tässä tilanteessa, joka ei ole tuntematon meidänkään seurakunnissamme eikä omassa hengellisessä liikkeessämme, Paavali ohjaa näitä pienisieluisia kristittyjä oikein huikaisevalla tavalla. Hän sanoo, että te ette kuulu näille julistajille, vaan nämä julistajat kuuluvat teille; Paavali, Apollon, Pietari, aivan kaikki kuuluvat teille. Ja sitten apostolin ajatus nousee mahtavaan lentoon ja se mitä nyt seuraa, on tämän puheenvuoron varsinaisen sisältö. Te ette ole saaneet Ju-

malalta vain näitä julistajia, vaan koko maailman, koko Jumalan hyvän luomakunnan kaikkine lahjoineen, joista te voitte iloita lasten tavalla. Elämä on lahja, kuolema on lahja, tämä päivä on lahja. "Teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän".

Näin rikkaita ovat kristityt: he omistavat kaiken. Kaikki kuuluu heille. Tässä onkin jo vastaus alussa esitettyyn kysymykseen. Kaikki on teidän.

Miksi sitten kuitenkin voidaan väittää, että usko Jumalaan ja Jeesukseen kaventaa elämän mahdollisuuksia?

Totta on, että uskon elämään näyttää sisältyvän monia rajoittavia tekijöitä. Jumalan 10 käskyn laki on näistä selvimmin havaittava. Meille sanotaan yksiselitteisesti mitä ei saa tehdä. Ja nämä käskyt ovat yhä voimassa, ne kuuluvat kaikkien aikojen ihmisille. Mutta me ymmärrämme käskyt kovin helposti aina väärin. Ei niitä ole annettu rajoittamaan ihmisten elämisen mahdollisuuksia ja pilaaamaan elämän iloa. Ei voi ajatella niin, että ensin Jumala olisi luonut tämän maailman ja siihen monenlaisia kauniita ja hyviä. Ja sitten hän olisi sanonut, että alkääpäs nyt käyttää siit, koskeko siihen, nauttikko siitä.

Ei näin. Tästä ei voi olla kysymys. Jumala ei ole saita, vaan runsa Jumala ei ole saita, vaan runsa lastensa iloa. Jumalan käskyt on ensimmäinen tehtävä on sen sijaan suojella ja varjella Jumalan luomaa elämää, että se saisi rikkaan kukoistaa ja että kaikki voisivat siitä yhtäläisesti nauttia. näin on, ajatteleme sitten mitä käskyä hyvänsä. Laki auttaa meitä kunnii-

oittamaan toisen omaa, hänen oikeuksiaan, ruumistaan ja sieluaan.

Kun Jumalan laki tuntuu rajoittavalla ja ahtaalla kahleella, se johtuu siitä, että me itsekkyydesämme olemme valmiit ja halukkaat potkimaan toisiamme pääliuuttamaan vääriin seksuaalisuuttamme, turmelemaan omaa ja toisten elämää. Meissä asuva paha ei tahdo suostua minkäänlaiseen kontrolliin. Sen on saatava vapaasti toteuttaa itsensä myös toisten kustannuksella, luonnon kustannuksella ja myös omaa itseään tuhoen. Mikään ei saa ihmisen itsekkyyttä kahlita, pahuutta hillitä ja ylpeyttä lannistaa. Tämmöisiä me olemme. Mutta mitä vapautta tämä on, mitä rikkautta tämä on, mitä elämää tämä on! Se on elämää vailla mieltä, vailla sisältöä ja rakkautta. Se on elämän irkkuva.

Kaikki on teidän. Huomenna on MM-jalkapallon ioppuottelu, samoin Wimbledonin tennisturnauksen loppuottelu. Tämän puheen teemaan liittyen voi sanoa myös näin: Teidän on Maradon ja Platinin, teidän on Ivan Lendin ja Keke Rosbergin. Teidän on Seinäjoen Mailajussit, Tampereen Tappara ja Turun Palloseura. Teidän on myös musiikki ja kirjat, luonto ja taide, ystävätkä ja matkat, miehen ja naisen rakkaus. Kaikki on teidän. Koko maailma.

Mutta Paavali ei lopettanut tähän. Seuraa välttämätön jatko, loppuhuipennus, joka selittää kaiken. Ja se on tämä: mutta te olette Kristuksen ja Kristus on Jumalan. Kaikki huipentuu lopulta Jumalaan kaiken Luojaan ja Isään. Jumalan kadestä kaikki on lähtöisin. Hän on luonut kaiken. Hänelä olemme vastuussa hänen lahjo-

jensa käyttämisestä. Emme pääse irti Jumalasta, emme pakoon hänestä. Kuulomme hänelle, vaikka emme sitä tunnustaisikaan. Miten luotu voisi Luojaastaan irtautua? Mutta me kuulemme myös Kristukselle. Kristinmerkki on piirretty pyhässä kasteessa ylemme Kristuksen omistajan merkitseksi. Hänelä me kuulemme. Hän on meidät pyhällä verellään lunastanut, meidät itselleen saattamaan vallaasta, kuoleman vallaasta ja oman lihamme olemme pahan valtaan, oman turmeluneen mieleemme valtaan jätetty ja olemme tuhoamassa omaa ja toisten elämää ja väärinkäyttämässä Jumalan hyviä lahjoja. Lunastettuina, sovitetuina, syntienanteeksiantamuksesta elävänä vasta osamme oikein käyttää Jumalan luomislahjoja oikealla tavalla.

Siksi meille sanotaan: Te olette Kristuksen. Te olette kallista ostettu. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.

Tarvitsemme elämämme punaisen langan, johtoaikatuksen, kantavan päämäärän. Muuten elämä hajoaa pirstaleiksi, mielekkyyds katoaa, tarkoituksellisuus kurok-

Meille on annettu tämä punainen lanka, johtoaikatuks: Te olette Kristuksen. Kristuksessa uskon kautta elävä omistaa kaiken: tämän maailman, elämän ja kuoleman, taivaan. Aivan kaiken. Mutta Kristus omistaa hänet. Te olette Kristuksen.

Puhe pidetty Evankeliumijuhla 86:ssa Huittisissa 28.6.86.

Marraskuinen Kohtavaara

Kiireinen ihmiselämä sai luvan tulla opistolle "katkaisuhitoon" keskellä nopeasti joulua kohti etenevää marraskuuta. Pienen pieneksi hyödyksi — tiemmä — mutta ennenmuuta omaksi ilokseen ja levokseen!

Oli harmaata, hiukan ankeatakin mystisen sunnun verhotessa lähtien. Syntyi utelias ajatus — millopä tuntuisi kiertää tähän aikaan vaaran lenkki. Tuumasta toimeen. "Ohi ojan reunalla ruskeiksi kuivuneiden putkien — koristeellisia vaikkapa maljakon otettaviksi — jäätyneiden lätäköiden —

vaikkapa pienen kuvakudoksen malliksi soveltuvien — ja siinä siten onkin tienviitta Vaaralle". Siitä ylöspäin!

Viimekesäinen kankaanpainingon pani toteamaan, että olisi vielä nytkin ollut helppo pormia kunnitta, kirkkaanvihreitä mansikanlehtiä, sananjalkoja ja muutakin "käytötavaa". Lehdettomät, vihreät mustikanvarvut sopsisivat valjan hyvin maljakkokimpun pohjaksi.

Näkymä penkin luota ja ylhäältä "näköalakilvettä" oli yhtä uljas kuin kesällä ja talvellakin, mutta

niin kovin erilainen. Pelko, että kaikki näyttäisi kuolleelta ja synkältä, haihtui. Tuntuu vain ihan hyvältä kokea tämä aivan toisenlainen näky. Kaipausnaiset kukat eivät koristanee "viidakkoa" eikä puolukanvarsiassa ollut kuin harva, unohtunut marja, tuskin syötäväkäs kelpaava. Mutta eihän tässä olutkaan tultu marjastamaan. Pakkanen oli kosteikkokohdan lätköihin luonut herkkiä, kauniita ja niin kovin hauraita jäälasiteoksia.

Kierrokseksi tekniikkoi totisesti vaivan! Tuli todetuksi, että marraskuinen metsä on sekin aivan ko-

kemisen arvoinen, mielenkiintoisen ja omalla tavallaan lumoava. Tunnelma oli milteipä topeliaaninen — muistumat vaikkapa saduista Kauneinta metsässä, Laksatunut lehti. Mistä satuja saadaan, Talvisatu tuultuudesta ja pilviparasta ja monesta muusta.

Ja sortunut kiviäitai toi mieleen talonrauniot siellä aivan vaaran laella ja Koskenniemen runon "Syysiltä metsässä".

Hiljää ja varovasti loppumatka rinnettä alas — ja vaaran kierros oli tehty!

Vielä pieni poikkeama rantaan

ja laiturille. Sekin pieni polunpääkä näytti niin erilaiselta kuolleiden lehtien peittämä. Laiturilta saareen päin oli muutamia metrejä ohuttua jäätä. Vain aivan keskellä virtasi vesi vapaana. Pari kolme jäälle heitettyä kiveä kertoi sen olevan kovin ohutta. Aivan pienet kivet jäivät jäälle ja hivonen suuremmat pystyivät sen helposti puhkaistamaan. Ja parin päivän kuluttua oli jää taas miltei kokonaan hävinnyt.

Kiitokset marraskuisista päivistä Kohtavaaran kuupeissa.

"Se kiireinen ihmiselämä"

HYVÄÄ JOULUA

Syyskurssi 1986

Takarivissä vasemmalta:

Jaana Hatakka, Heinola
Anu-Marja Karvonen, Helsinki
Minna Kuusisto, Loimaa
Merja Innanen, Lappeenranta
Satu Tolvanen, Outokumpu
Leena Junna, Lappeenranta
Tuula Turkia (k), Lieksa
Sari Lahikainen, Rautjärvi
Päivi Loikkanen, Saari
Arja Hätinen, Kuopio
Pirjo Kuokkanen, Juankoski
Heli Kuitunen, Jyväskylä
Tarja Kulajoki, Tuusniemi
Tuula Ronkainen, Sotkamo
Minna Kinnunen, Kuopio
Maili Liimatta, Tervola

Kolmannessa rivissä vasemmalta:

Pirkko Vänskä (k), Vantaa
Virpi Viinikka, Keuruu
Anu Laaksokivi (k), Varkaus
Leena Martikainen (k), Eno
Vuokko Niirainen, Kuopio
Päivi Kempainen, Vaala
Sanna Miettinen, Kuopio
Annelies Goemans (k), Belgia
Sinikka Peiponen (k), Maaninka
Sini Halonen (k), Keraava
Leena-Marja Hakkarainen, Parikkala
Tiina Niskanen, Keitele
Olavi Alatalo

Toisessa rivissä vasemmalta:

Ulla Yrjölä, Joensuu
Mari Haataja, Kestliä
Kirsti Martikainen
Kirsi Myllynen (k), Nurmes
Hannele Oksman, Karttula
Tuija Lappalainen, Eno
Pia Ihalainen, Lahti
Sari Saarelainen, Joensuu
Marjut Pyrä, Riihimäki
Kerttu Uusimäki, Reijärvi
Teija Yski, Huitinen
Sari Kivela, Liminka
Heli Kanerva, Kuopio
Timo Vuorinen, Suolahti
Irma Kuitinen
Aino Kortelainen

Eturivissä vasemmalta:

matkailuasiamies Pentti Haapala
Maija Hakkarainen
Hillevi Setrinen
Cris Holton
Maija-Liisa Pasanen
Kyllikki Tiensuu
Paavo Kukkonen
Kajja Lähti
Kajja Kuitinen
Anneli Lipponen
Vesa Kaskinen

Opiskelijoista kuvasta puuttuu Tuula Kerminen (k), Parikkala.

(k) = käsityö- ja matkailualan linjalta; 9 tyttöä. Muut opiskelijat vieraiden kielten ja matkailualan linjalla (yht. 33, joista yksi poika).

Henkilökunnan kohdalla ei ole kotipaikkamerkintää.

Iloinen perhetapahtuma

Opiston keittäjän Kajja (o.s. Pulkkinen) ja Tapio Lohlanderin perheeseen syntyi 28.9.86 söpö tytölämpi, jonka strategiset mitat olivat 51 cm ja 3,4 kg. Opistoväen parhaat onnittelet nuorelle perheelle!

Hillevi

Elokuun alussa selaili Hillevi Setrinen ruotsalaista työmarkkina-lehteä ja huomasi mielenkiintoisen ilmoituksen: "Haetaan ruotsin kielen opettajaa evankeliseen opistoon Pohjois-Karjalaan, erämaailon keskelle".

Tilaisuus hakea paikkaa oli houkutteleva. Haettuaan turhaan opiskelemaan suomen kielen opettajaksi, ajatteli Hillevi, että työ Suomessa antaisi hyvää käytännönharjoittelua, sillä ruotsia täällä Karjalassa ei puhuttaisi kauppoissa eikä muuallakaan. Niinpä Hillevi soitti rehtorillemme ja siitä alkoi touhukas muutto Suomeen ainakin vuodeksi. Muutto ei tuntunut vaikealta, sillä hänen äidin sukulaisia asuu Parikkalassa.

Upsalan yliopistossa Hillevi on opiskellut ruotsin ja suomen kielen lisäksi myös saamea. Opiskelun ohessa hän on ollut oppaana Upsalassa, työskennellyt yliopiston ruokalassa ja jakanut lehtiä.

30-vuotias Hillevi on kotoisin Boråsista, jossa on paljon suomalaisia siirtolaisia. Hänen vanhempansa asuvat siellä edelleen. Boråsissa hän on käynyt peruskoulun, lukion sekä 1-vuotisen kansainvälisen talouslinjan. Ennen lukiota hän oli vuoden Kanadassa suku-

laistensa luona opiskellen englantia ja kesällä sikäläisellä leirillä nuorisiohjaajana. Vielä lukion lomassakin Hillevi palasi Kanadaan kesäksi Youth Camp-leirille hoitamaan hevosia ja ratsastamaan.

Hevoset ovatkin hänelle tärkeitä. Itse hän sanookin olevansa todellinen hevoshullu. Jollei hän ratsastaisi, harrastaisi hän esim. suunnistusta, sillä luonto ja ulkona oleminen merkitsevät hänelle paljon. Muutenkin Hillevi on eläinrakas. Hänellä on upea dalmatiankoira Coudy, ja kissa Lilla Syster, jotka hän on tuonut tänne Kohtavaaraan mukanaan. Ratsastukseen ei ole jäänyt unholaan, sillä vapaa-aikanaan Hillevi käy Hyvärilän Ratsastuskoululla ratsastamassa.

Kertomansa mukaan Hillevi on viihtynyt Kohtavaarassa hyvin. Hän on pitänyt opettajan työstään ja oppinut samalla paljon käytännön suomen kieltä. Huonoksi puoleksi hän mainitsee kauppoissa tavaravalkoimien vähyden, muutoin hän on pitänyt Suomessa olostaan.

Tulevaisuus on vielä avoin. Hillevi ei tiedä vielä jääkö tänne kesän jälkeen vai ei. Me opiskelijat toivoisimme, että jäät.

Kuitenkin niin onnellinen oon

*Kuvas maailmaan lähdin kulkemaan,
kunnes saavuin tänne Pohjois-Karjalaan.
Kuinkas sattukaan — Kohtavaaraan,
junasta mä ihmetellen jäin.*

*Hei, Nurmeksesta koulun minä löysin,
löysin koulun niin kansainvälisen.
Se kohta minut sitoi kieliköysin,
siti loimiin Maija Hakkaraisen.
Äänne outo kielessäni, matkanteko mielessäni —
ja kuitenkin niin pennitön mä oon.
Vaan vähät minä Hawajista pitteään,
kun susirajan eksotiikkaan saan.*

*Trastuit, hej pä dig,
what did you say?
vieraat kielet ymmärryksen meiltä vei.
Kuinka kaipaankaan
suomen kieltä vaan,
mutta sillä puhua en saa.*

Hei, Nurmeksesta...

*Ylösalaisin, kangaspuistakin,
ennen tolkun sain, nyt ei jää aivoihin.
Koko syksyn saa puita paukuttaa,
tuhat yötä, työtä odottaa.*

*Hei, Nurmeksesta koulun minä löysin,
tulini rantaan kauniin Pielisen.
Sieltä monta uutta kasvoa mä löysin,
sekä reksin reipasmielisen.
Piirit monet täällä pyörii,
esitelmat päälle vyörii,
ja kuitenkin niin onnellinen oon.
Hei, Nurmeksesta koulun minä löysin,
löysin koulun niin monipuolisen.*

Opiskelijoiden "alkajaisjuhlapuhe" 31.8.86.

KIITOKSIA TÄSTÄ VUODESTA

Annelies Goemansin puhe alkajaisjuhlassa 31.8.86

Goeie middag!

Hyvää päivää!

Tervetuloa Nurmeksen evankelisen opistoon.

Minun nimeni on Annelies-Goemans. Minä olen flaamilainen vaihto-oppilas Suomessa. Minä olen Belgiasta. Belgiassa puhutaan kahta kieltä: flaamia, mikä on sama kuin hollanti, ja ranskaa.

Aluksi haluaisin sanoa, etten ole eläisnäni pitänyt puhetta, joten tämä ei tule kestäämään kauan. Minä haluaisin kiittää Leena, Teijaa ja Kerttua puheeni kääntämisestä suomeksi. Ilman heidän apuaan en seisosin tässä.

Kun kerroin belgialaisille ystäväni ja tututille, että aion mennä Suomeen, sain kuulla monia eri kommenteja.

Esimerkiksi: "Etkö pelkää olla niin lähellä kommunisteja?" tai "Kun tulet takaisin, olet yltäpäältä hyllytyksen puremista". "Siellä talvet ovat niin pitkiä ja kylmiä!"

Minun isäni oli hyvin huolisaa Tsernobylin vaikutuksista täällä ja pyysi, enkö voisi muuttaa mielestäni ja jäädä kotiin. Minä sanoin: "Belgia on niin saastunut ja täällä on vähän puita jäljellä että minun on joka tapauksessa terveellisempää mennä Suomeen!"

Suomalaisten oma reaktio on vielä kummallisempi. Toiset ovat hyvin innokkaita tietämään, miksi valitsin kaikkien maiden joukos-

ta Suomen, kun tähän maahan ei ole ainoatakaan syytä tulla. No, vastasin heille samoin, kuin nyt teille. Suomi on kaunis. Halusin olla maassa, jota moderni siviisaatio ei ole vielä pilannut, jossa ei kaikkialla ole autoja, moottoreita ja rakennuksia. Maassa, jossa voi kävellä kymmenen kilometriä kohtaamatta ihmisiä. En tarkoita, ettenkö haluaisi tavata ihmisiä, mutta minun kotimaassani on keskimäärin kolmesataa ihmistä neliökilometrillä. Ja siellä missä on paljon ihmisiä, siellä on myös paljon melua.

Hiljaisuus oli ensimmäinen asia, jonka huomasin tänne tultuani. Täällä on niin rauhallista! Ja se on totta, Suomi on kaunis kuin paratiisi.

Eräs asia ei ollut niin kuin minä luulin sen olevan; kaikki kertoi minulle miten ujoja ja sulkeutuneita suomalaiset ovat. Minä en ole huomannut paljoakaan vastaavanlaisia. Suomalaiset ovat melkein yhtä äännekkäitä kuin flaamilaiset, mutta kuitenkin he tarvitsevat jonkun syyn aloittaakseen keskustelun. He eivät noin vain tule juttelemaan tällaiselle ventovieraalle ilmoista. Ehkä sen vuoksi, koska he tietävät, että tuskin kukaan ymmärtää heidän omista kielistään. Minä yritän ymmärtää suomea, mutta tavallisesti he puhuvat kuin konekiväärit. He puhu-

Annelies Goemans, rauhantahtoinen belgialainen

Onko se tiedonhalua vai pakoa, kun nuori nainen jättää maansa ja asuinpaikkansa eläkkeen outojen skandinaavien keskuudessa vuoden päivät. Mitä pyörii 23-vuotiaan päässä, joka suremat jättää vilkkaan kaupunkielämän taakseen, hylkää kotoisat olutpubit ja ystävä, joiden kansa oli niin mukava tuopillisen ääressä jutella poliitikasta ja musiikista.

Belgia, 10 miljoonan asukkaana valtio, lähetti loppukesällä joukkoomme Nuoren ajattelijan, Anneliesen. Nurmeksen evankelisen opiston taideilijalla opiskeleva Annelies kertoo haastattelijoille näin: "Halusin oppia tutustumaan toisenlaisenkin kulttuurin ja löytää uusia puolia itsestäni elämällä vierasmaassa, uusien kokemusten ja ihmisten keskellä. Suomi on puhdas maa ja luonto on toistaiseksi kaunista!"

Annelies kannattaakin vihreiden puoluetta paitsi heidän ympäristöpolitiikkansa myös rauhajatteluun sekä ydinaseiden vastustamisen vuoksi. "Ydinaseet ovat vaaraksi ihmiskunnalle ja maksavatkin liikaa. Tehtaat pyörivät myymällä yhä uusia aseita vaikka nykyisellä erämaalla Tellusmaapallomme voitaisiin tuhota 40 kertaa. Rahoille olisi enemmän käyttöä kehitysmaiden nälkäongelmien ratkaisemiseksi ja oman maan työttömyyden poistamiseksi."

Lisäksi sijoittaisin uusien energiamuotojen tutkimiseen nykyisen

ydinenergian sijasta. Ja vaikka paljon puhutaankin ydinaseiden tasapainosta, se ei estä köyhiä ydinasevaltiota aloittamasta sota, sillä heillä ei ole paljoakaan menettävää", Anneliese sanoo.

Musiikinkin sarka ei ole belgialaiselle nuorelle tuntematon. 10 vuotta hän on soittanut aktiivisesti huihua kotikaupunkinsa Alkenin lähellä sijaitsevan Hasseltin Musiikkikakatemiassa. Rakkaimpina säveltäjänään hän mainitsee Tsaikovskyn ja Beethovenin eikä kaipa Billy Joelinkaan modernia beatia.

Politiikasta puhumisen ja musiikin harrastamisen ohella suurista elämyksistä löytyy ruuan maailmasta. Belgialaiset (ranskalaiset) perunat ja paistettu anka lempiruokanaan Annelies tutustui Suomeen myös uuden ruokakulttuurin etsijänä. Ja salaisuuksia on paljastunut. Emiten häntä ovat ilahduttaneet opiston erilaiset silakkaruoat, veriletut sekä lantulaatikko, joka alussa pyörytti Anneliesen suussa hassusti lantulaatikoiksi. Pullallakin on paikkansa Anneliesen vatsassa.

Tulevaisuus on hänelle vielä sumua silmien edessä, mutta seuraava askel Belgiaan palattaessa on työn etsiminen. Vaikka Annelies onkin jo valmis englannin kielen opettajana ja opettaa sivutoimeksiä englanti. Unelmat kattavat toki kaikki elämän alueet ja Annelieskin päättää haastattelun sanoihin: "Löytää työ, löytää mies!"

vat niin nopeasti, että pelkään heidän unohtavan hengittää jonain päivänä.

Joka tapauksessa — toivon, että loppuvuosi sujuu samalla tavalla kuin mennyt kuukausi.
— Olen edelleen rakastunut Suomeen —

Opiston toveriliittolainen Manne Lind kirjoittaa Yhdysvalloista:

Hyvä Pirtin Viestin lukija! Olin opistossa 1975-1976 vuosikursin, ja tuolloin rehtorina toimi nykyinen Tuulikki Lukkarinen, entinen Rantanen. Mun aikana oli opiskellessa mm. Markku Korhonen, Tuula Markkula, Aini Haaranen ym., mutta kuuluisin varmasti on Reijo Lauronen. Kukosen Paavo, Maija Liisa Pasanen, Aune Surakka olivat tuolloin opettajina sekä Anu Koivuinen sekä tuntiopettajia: muista työntekijöistä mainittakoon Veli Nenonen ja emäntä Riitta Väätäinen.

Opiston jälkeen menin maamieskouluun kahdeksi vuodeksi, jonka jälkeen olin armeijassa lokakuusta 1978 kesäkuuhun 1979. Myöhemmin olin yhdessä lastenkodissa toissa kaksi vuotta. Marraskuussa 1981 menin puolen vuoden pituiselle linja-autonkuljettajakursseille, josta todella pidin. Kursin jälkeen ajelin bussia viisi kuukautta. Tuo aika oli lomitusta. Myöhemmin olin työssä tehtaassa, ja heinäkuussa 1983 menin Amerikkaan 16 kuukauden ajaksi.

Miten jouduin Amerikkaan toisen kerran?

Se oli hyvin yksinkertainen päätös: Olin vaihto-oppilaana lastenkodissa täällä USA:ssa ja pyysin johtajaa ottamaan minut takaisin, ja hän lupautui hoitamaan minun asioita. Minä tykkään olla täällä. Minulla on mahdollisuus tehdä jotakin sellaista, mikä siellä Suomessa on mahdotonta tai maksaa paljon rahaa. Yksi tällainen harras-

tus on tennis. Aina kun on mahdollisuus, niin pelaan tennistä.
Mukavin muisto opistoajalta? Taitaa olla Lapin-reissu.

Mitä odotat tulevaisuudelta?

Toivoisin, että sodat loppuisi kaikkialta, henkinen väkivalta loppuisi ja rotusorto loppuisi kaikkialta, myös Suomesta. Toivon työtä kaikille. Itselleni toivon työlupaa, jotta voisin työskennellä täällä ja joskus postia Sinulta, Pirtin Viestin lukija. Kaikille vaan paljon tervetuloa ja toivottavasti elämä hymyilee Sinulle.

Osoite on: Manne Lind, Bethany Home, Womelsdorf, Pa 19567, USA.

Pikku kronikka

sävel: Nytpä tahdon olla ma

**Nytpä tahdon kertoa
huikan kurssin vaiheista.
Kolme päivää oltu täällä
kauneimmalla suvisäällä.
Paljon saatua oppia
tietoa ja taitoa**

**Ulkomaiset vieraat nää
varmaan meille mieleen jää.
Poro heille paistui oiva
ilta vallan inspiroiva
laluineen ja vitseineen
kaikki nauri kyllyykseen.**

**Eväsäärät pakattiin
lauantaina hyvät niin.
Nuotiossa paistui leipä
paremmalta kahvi ei
koskaan voine maistua
kuin tää muikkuihin seurana.**

**Entäs lasten kutsut nuo
hymyn meille vielä tuo
kaikki kävi takaperin
juna haihtui vähiin erin
ilo oli korkealla
Suvi konttas pöydän alla.**

**Nytpä juhla-lounaalla
on jo kiitos vuorossa
Kyllylille ensin siksi
että kurssimestariksi
meille kihtoi Veijon tään
vielä hankki kauniin sään.**

**Vetäjäme Mirja on
ollut aivan verraton:
hymysuini hän meidät etsi,
kokoan kutsui, kaikkeen ehti.
Siispä kiitos Mirjalle
kodin hengen luojalle.**

Mietteitä virikekurssilta

*Karjalanneitoja kahdeksantoista
Huittisten siskoja viisi,
yhdessä opimme monenmoista
nopeasti viikko kiisi.*

*Ympäristö tarjosi silmänruokaa,
Luoja helteellä helli.
Kyllä varmasti moni tyttö huokas,
olenkohan minä lelli.*

*Kurssin tarkoitus oli antaa
virikkeitä, virkistystä,
että taas jatkamme osamme kantaa
elämän tiimelyksessä.*

*Kurssin ohjelma kyllä oli
monipuolinen ja intoisa:
sai osansa keho sekä henkinen puoli
osaavain ohjauksessa.*

*Erittäin hyvää oli ruokapuoli
ja varmasti ahmimme likaa.
Kestäneekö kotona entinen tuoli
tälläkään isän piikaa?*

*Kaunis kiitos teille kaikille,
jotka loman toitte meille.
Ja siunausta toivotan siskoilte,
kun erkanemme eri teille.*

Annikki Oravaltahti

TOVERIPÄIVÄT JÄLLEEN MARIANPÄIVÄNÄ

Nurmeksen evankelisen opiston kurssit v.1987, ennakkosuunnitelma, muutokset mahdollisia

Merkitse muistiin, ota talteen!

- tammikuu Englantia abiturienteille.
tammikuu Ruotsia abiturienteille.
21.2.—27.2. Kuntokurssi, ohjelmallinen hiihtoloma kaikenikäisille.
- maaliskuu SPR:n ensiapukurssi I, Terttu Lappalainen.
- 20.3.—22.3. SLEY:n lähetystyö tänään, Tuula Sääksi, Ritva Vaittinen, Kaisu Piirainen.
- 13.4.—19.4. Hiljaisen viikon kurssi, Kyllikki Tiensuu.
- 25.5.—27.5. Nurmeksen evankelinen opisto 2000.
1.6.— 5.6. Ruotsin keskustelukurssi, Hillevi Setrinen.
- 1.6.— 5.6. Englantia matkailijoille, Cristy Holton.
1.6.— 5.6. Saksaa matkailijoille, Maija Liisa Pasanen.
- 8.6.—13.6. Kielikurssi lukioilaisille, englantia ja ruotsia, Cristy Holton, Maija Liisa Pasanen, Hillevi Setrinen.
- 15.6.—20.6. Kuntokurssi, liikuntaa, retkiä ja luentoja kaikenikäisille, juhannustapahtuma.
- 22.6.—26.6. Diakoniakurssi, Esko ja Marjatta Koskenvesa.
- 22.6.—26.6. Nypläyksen alkeet, Maija Hakkarainen.
29.6.— 4.7. Nypläyksen jatkokurssi, Liisa Riipinen.
29.6.— 2.7. Sananlasku-kurssi.
6.7.— 9.7. Karjalaiset svut ja sukunimet.
10.7.—12.7. Kahden Karjalan seminaari.
13.7.—19.7. Karjalaisen kulttuurin kurssi.
20.7.—25.7. Sotainvalidien puolisoiden virikekurssi.
- 24.7.—26.7. Kodin juhlat, menu-, kattaus- ja ohjelmavihjeitä, Veijo Vanamo.
- 27.7.— 9.8. Yhteispohjoismainen eläkeläisten kansanopistokurssi, mukana ryhmä tanskalaisia eläkeläisiä.
- 10.8.—15.8. Ikonimaalauskurssi, Tuula Murtola.
10.8.—15.8. Viulunrakennuskurssi.

Hyvä vaihtoehto hiljaisen viikon viettoon

Meitä oli kymmenkunta eri puolilta tulla yhdessä viettämässä hiljaista viikkoa opiston suojissa. Ja meidän oli hyvä olla.

Aloitimme päivän tutustumalla Toini Härman asiantuntevalla opastuksella illan ahtsaarnan tekstiin, jonka sitten jokaisena iltana kävimme kuuntelemissa Nurmeksen kirkossa. Kirkkomatkan teimme myös pitkäperjantain ja pääsiäisaamun jumalanpalveluksiin.

Rauhallisen olemisen merkeissä päivä kului tutujen runoilijoiden uskonnollisten — eritoten pääsiäisajan — runojen, katoilisen ja ortodoksisen kirkon pääsiäiseen tutustuminen ja keskustelun merkeissä.

Esillä oli myös kirjallisuutta mm. Mika Waltarin Valtakunnan

salaisuus. Toki ohjelmaan kuului lauluhetki ja tietenkin lauloimme tämän ajan virsiä ja hengellisiä lauluja. Mielenkiintoinen oli myös esitys pääsiäiseen liittyvistä kansantavoista ja -perinteistä.

Ulkoilua, yhdessäoloa, hiljentymistä mahtui edelleen lisäksi tuohon viikkoon.

Ja ruokanamme oli oikein asianmukaista paastonajan ruokaa. Jostain vain joskus tuoksui "luvaton" (?) kahvi nenäni. Ja kai meistä useimmat hiukan "sortuivat". Vielä kerran — meidän oli varsin hyvä olla.

Kannattaa varata lomastaan nuo neljä päivää pyhien lisäksi ja tulla ensi vuonna kokemaan tällaisen hiljainen viikko.

M.-L.P.

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliitto r.y.:n

VUOSIKOKOUS

opistolla marianpäivänä 22.3.1987 klo 11.00.

Esillä sääntöjen määräämät asiat.

Tervetuloa!
Hallitus

Irman terveiset

Viime näkemästä on tullut pimeä syksy: lohduton, väriltön, märkä, kuullut... Mutta ei se niin ankea olekaan, kun vain painelee metsään säällä kuin säällä. Olin nimittäin juuri virkistytymässä tuolla puhtaassa luonnossa, synkässä metsässä, jossa pulpahtivat mieleeni monet viimekesäiset matkani ja tapahtumat.

Ensiksi tuli mieleeni juhannus, jonka sain viettää opistolla pitkästä aikaa. Olin aivan "yokunnissa". Sää suosi. Matkaseuranani olivat aitiini ja huonetoverini Elvi. Haikeana kaipaillin opistoveritani ja opettajiani, mutta heitä ei vaihtetavasti ollut, mutta kylläkin tutut tienoot ja muistot.

Juhannusaaton juhlassa kuulin me monien terveiset. Kokko paloi hienosti rannalla. Juuri oli satanut sopivan reippaasti, niin että saattoi huolehti syyttää kokon. Iltauringon laskeutua värikäs rusko oli erikoisen mahtava. Yritin kuvata sitä, mutta en tietenkään onnistunut. Kokon jälkeen oli erikoisen juhannusöyän messu. Se oli vaikuttava. Yökahvitkin olisi ollut kahden aikaan, mutta koska en ole kahvi-ihminen ja olin vielä matkasta väsynyt, uni houkutteli pyssymään sängyssä.

Niinpä juhannusaamuna heräsin ennen muita. Ilokseni huomasiin kauniin aamun, panin lenkkarit jalkaan ja verkkarit päälle; ennen kuutta olin menossa polkua pitkin Kohtavaaralle. Nurmikko oli kostea jonkin verran illallisesta sateesta, ja polku pienoinen. Se vei vaaran laelle, jossa ihailin näkemäni. Se oli mahtavaa; — Juhannusaamu kaikessa komedeudessaan lepäsi kaiken kauniin maiseman yllä. Istuin kivellä ja ihailin, haistelin ilmaa, joka tuoksui juhannusaamulle. Siinä oli kaikki kesän tuoksut... Kuuntelin, kuin-

ka linnut livertelivät kiitosta laulullaan ja kaartelivat sinisellä taitaalla. Katselin kesää viettävää metsää, niittyjä, joilla lepäilivät talojen karjat. Siellä lepäili opistokotini aamu-unesaan kauniin järven rannalla. — Vienoinen tuuli viritteli järven pintaa hellävaraisesti. Aurinko syleili tätä kaunista Jumalan suurta luontoa....

Katselin ympärilleni ja etsin katseellani sitä niittyä, joka oli kaunista. Siihen oli kasvanut melkoinen metsä; niin, onhan siitä aikaa... Minulla on kuva tallella siitä ajasta, siitä niitystä!

Lenkin jälkeen juoksin järven. Täällä aikoinaan opin uimaan. Uimarantani oli opiston ranta, josta uin saareen ja takaisin. Matkalta löytyi matalikko, jossa levähtäessä usein istuskelin ja nautin kesästä. Muistan leppoisan elokuun, jolloin vesikin oli lämpöistä, uin pimeässä kuun siltaa pitkin. Se oli fantastista. Nyt jäivät nämä entiset reissut tekemättä, kokeilematta, sillä aitiini heräsi siinä kolistellessani. Lupasin äidilleni, etten uisi kauas... No, täytyyhän aitiä totella, ja onhan mulla noita vuosia. Sitä paitsi...ehkä päivällä sitten, ajattelin. Silloin on vesikin lämpimämpää.

Uintiikaan alkoivat toisetkin heräillä. Tämän jälkeen maistuikin juhannusaamupala makoiselle. Se oli erikoisen hyvää. Kiitos emännät vaivannäöstänne!

Siinä opiston portailla aamuaurinko lämmössä istuin tovin ennen jumalanpalvelusta. Opistolla oli elämää näin kesälläkin, sillä täällä oli menossa kuntokurssi, jolle osallistui perheitäkin, joten meitä oli useaa ikäluokkaa pienistä lapsista vanhuksiin.

Päiväkahvin jälkeen lähdin kotimatalle. Kiertelimme Nurmeksen kaupungin kautta. Se on kau-

nis kaupunki.

Elokuussa käväisin myös siellä Kuhmossa toveriliitolaisten tapaamisessa Paloniemessä. Olin eka kertaa siellä mukana. En ollut ennenmin hoksannutkaan tällaista tapaamista. Kiitos kaikille, että sain olla mukana.

Paloniemen matkassamme kohtasimme kaksi matkustavaista suuret kantamukset mukanaan. Iloksenne totesimme heidät URJANHEIMOKSI. Voi, kuinka me iloitsimme näkemisestä pitkästä aikaa! Niinpä soveltiin kaikki kyytiin.

Perillä meitä oli ulkona vastassa Helvi Valkonen. Siitä on kaunista kun viimeksi olemme nähneet: oli aivan liikututtavaa nähdä sinua, Helvi.

Vastassa oli myös johtaja Salomaa — jo toisen kerran tänä vuonna — ja pieni joukko muita toveriliitolaista.

Iita kului kuulumisien ja muisteleminen parissa. Meitä oli tupa täynnä. Tulipa sinne toinenkin huonetoverini, Toini! Päivällä kävin hänen työpaikallaan "vikiitelemässä" tänne keskellemme. Illalla palaisin serkkutyttöni Anne-Marin kanssa Kuhmon keskustaan, jossa tietenkin aitiini oli parvekkeella huiskuttelemassa kättään, vaikka oli yö puolessa...

Seuraavana päivänä, lauantaina, tapasin toveriliitolaisten laulutunnin järven rannasta Kaarlon säestäessä. Aurinko hyväili meitä ja koko tienoota. Oli kiva istua ja laulella Siionin kantelela lauluja.

Kesken iltajuhlan piti lähteä kotia kohti, sillä mieheni odotti kotona varmaankin hermona pääsyt maatalousnäyttelyyn Ouluun, jonne heti seuraavana aamuna menimme.

Sää oli muuttunut yön aikana: taivas itki valtavasti.

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliitto r.y:n julkaisu

Kolme numeroa vuodessa.
Tilausmaksu 15 mk.

Päätoimittaja:
Paavo Kukkonen

Valokuvat:
Paavo Kukkonen

Osoite:
Opisto, 75970 Kohtavaara
Puh. 976-30007, 30012
Postisiirotilli Ku 82254-4

Painoasu:
Nurmeksen Kirjapaino Oy
Offsetraatio — 1986

HYVÄÄ UUTTA VUOTTA